

FÖREBÅD, se *Förebud*.

FÖREBÅDA, v. a. 1. Se *Bebåda*, 5. *Detta f-r intet godt. — Förebådande*, n. 4.

FÖREBÄRA, v. a. 3. (böjes som *Bära*) Se *Föregifva*.

FÖREBÄRANDE, n. 4. Se *Föregifvande* (begge bem.).

FÖREDRAG, n. 3. 1) Det sätt, hvarpå ett tal, antingen eget eller annans, utföres med röst och åtbörder. Innefattar således både Deklamation och Mimik. *Talarens f. var ganska lyckadt. Hans f. var något otydligt. — Syn. Utförsätt. — 2) Hvad som af en medlem i ett samfund uti ett förberedt tal meddelas. Hålla ett f. i Bildningscirkeln. — 3) Sätt att utföra ett tonstycke medelst sångstämman eller ett instrument. Sångerskans, virtuosens f. var ganska sjäfullt. — Syn. Utförande, Exekution.*

FÖREDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) 1) Gifva företråde. *F. någon framför en annan. F. vin framför vatten. Blifva någon f-gen. Jag f-ger, att stanna kvar här, vill hellre stanna &c. — 2) Utföra ett tal, ett tonstycke. Har afseende på sättet, huru detta sker (jfr. *Föredrag*, 1 o. 5). I denna bem. säges vanligare: Utföra, (för musikstycken äfv.) Exequera. — 3) Uppläsa (tal, afhandling, berättelse) i ett sällskap. Jfr. *Föredrag*, 2. *Hr N. f-drog en afhandling om nyttan af bad. — 4) I embetsverk, kollegium o. s. v. redogöra för en sak, som der skall afgöras.**

FÖREDRAGANDE, n. 4. Handlingen, då man föredrager; händelsen, omständigheten, att någon eller något föredrages (se *Föredraga*, alla bem.). — *Part. akt.* Som föredrager. — *S. m.* Den, som i embetsverk, kollegium o. s. v. framställer, redogör för en sak, som der skall afgöras. *Hvem är f. i målet? Hr Z.*

FÖREDRAGNING, f. 2. 1) Framställning, redogörande i embetsverk, kollegium o. s. v. för en sak, som der skall afgöras. — 2) Sättet, huru detta sker. *Hans f. var något otydlig.*

FÖREDRAGNINGSLISTA, f. 1. Lista, innehållande förteckning på mål, som skola föredragas (bem. 3).

FÖREDRAGNINGSSÄTT, n. 3. Det sätt, hvarpå ett mål föredrages (bem. 3).

FÖREFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) 1) Hända, ske; inträffa. *Ingenting märkvärdigt har under tiden f-llit. Emellertid f-föll en händelse, som . . . Det f-ller ofta, att . . . — Syn. Se Hända. — 2) Säges om hvad som framställer sig till företagande, utförande, verkställande, o. s. v. *Göra allt hvad som f-ller. Allt som det f-ller, allt efter omständigheterna. — 3) Synas, tyckas. Det f-föll mig besynnerligt, att han icke kom. Saken f-ller mig miss-tänkt. — Syn. Se Synas. — Förefallande*, part. pres. *Vid f. tillfälle*, när tillfälle yppar sig, inträffar. *Efter f. omständigheter*, allt som det fogar sig.*

FÖREFINNA, v. a. 3. (böjes som *Finna*) Finna, anträffa. *I händelse du skulle f. något, som ger anledning till misstankar. — V. d. Se Finnas*, v. d. (bem. 2). *Här f-nnes intet skäl för det antagandet, att . . . — Ordet nytt, bildadt efter tyskan, nyttjadt endast i skriftspråket.*

FÖREGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) Falskeligen anföra något som skäl, ursäkt. *Som skäl, hvarföre han ej kunde komma, f-gaf han sjukdom. Hon f-gaf, att hon ville besöka sin mor, men rätta skälet var, att hon ville gå på dans. Han f-gaf, att han icke hade fått*

mitt bref. — Syn. Förebära, Förevända. — Part. pass. F-fven brukas ofta adjektivt, t. ex.: Det var blott ett f-et skäl. En f. sjukdom. En f. tronpretendent. — Syn. Förment, Falsk.

FÖREGIFVANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man föregifver; händelsen, omständigheten, att något föregifves. *Under f. af ell. att . . . — 2) Hvad som föregifves. Detta var blott ett f. af honom. — Syn. Förebärande, Förevändning, Undflykt, Svepskäl.*

FÖREGÅ, v. a. 2. (böjes som *Gå*) 1) Gå framför någon. *Honom f-gick en betjent, som uppslog dörrarna för de kommande. — Syn. Företräda. — 2) (i fråga om tid) a) Vara någons företrädare i embete, syssla, befattning, uppdrag, arbete, o. s. v. *Vår Frälsare f-gicks af Johannes, Luther af Huss. (Fig.) F. någon med godt exempel, gifva någon exempel till efterföljd. — Syn. Företräda. — b) Förut förflyta. En tid af allmän fred f-gick den förskräckliga franska revolutionen. — Syn. Förelöpa. — 3) Vara före (i afseende på ordningsföljden). *Inledningen, som f-r sjelfva boken. — Syn. Förelöpa. — V. n. Hända, förefalla. Hvad har här f-u? Der f-r mycket, hvarom man aldrig får kännedom. — Syn. Se Hända. — Föregående: 1) part. pres. Som går, förflyter, förefaller, inträffar, lemnas, gifves förut. Brukas ofta nästan adjektivt, t. ex.: *F. öfning. Utan f. anhållan. F. omständigheter. En f. kurs i rättsläran. — 2) S. n. a.* (föga brukl.) Händelsen, att någon föregår (bem. 1 o. 2, a). — *b) F-n*, föregående lefnad, uppförande, tjenstemannabana, o. s. v. Har nyligen börjat införas i politiska skrifter och tidsningsstil, för att uttrycka det frammande: *Antecedentia. — Föregången*, part. pret. Som föregått. *Efter f. ransakning*, sedan förut ransakning hållits.***

FÖREGÅNGARE, m. 3. En, som före någon innehaft tjänst, syssla, befattning, uppdrag, varit sysselsatt med ett arbete, förehafvit något. *Linnés, Berzelii f. — Syn. Företrädare, Förelöpare.*

FÖREHAFVA, v. a. 2. (böjes som *Hafva*) Sysselsätta sig med. *F. ett mål, en fråga. F. en stämpling. F. ett stort arbete. Saken f-hades i går. — Någon gång säges äfv. Hafva före.*

FÖREHAFVANDE, n. 4. Det, som man förehafver. *Jag önskar dig lycka i alla dina f-n. Afstå från ett f. — Syn. Se Företag.*

FÖREHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) (egentl., mindre brukl.) Framhålla något för ens ögon. — 2) (fig.) a) Föreställa (bem. 7), göra föreställningar i afseende på något. *Han f-höll honom det olämpliga af ett sådant förslag och bad honom afstå derifrån. — b) Förebära. F. någon dess ovärdiga uppförande. — Syn. Se Förebära. — Förehållande*, n. 4.

FÖREKALLA, v. a. 1. Kalla någon att på utsatt tid infinna sig inför laga myndighet. *F. någon att höras som vittne. — Syn. Kalla, Stämma, Instämna. — Förekallande*, n. 4.

FÖREKASTA, v. a. 1. Se *Förebära, Tillvita. F. någon ett fel. — Förekastande*, n. 4.

FÖREKOMMA, v. a. 3. (böjes som *Komma*) Eigentl.: Komma före någon till ett ställe. Brukas icke i denna bem., utan endast fig. 1) Hindra någon, innan han hinner uppnå sitt mål, fullborda, verkställa en sak, och göra det om intet. *F. fienden, dess planer. Han har f-mmit mig häruti. — Syn. Se Hindra. — 2) F. ens önskingar*, uppfylla dem, innan de ännu blifvit yttrade. I samma mening säges: *F. hvarandra*